

JORDI SÀNCHEZ

«Qui creu que la independència no aconseguirà el 51%?»

El nou president de l'ANC (Assemblea Nacional Catalana), Jordi Sànchez, analitza els resultats de les eleccions municipals i preveu una victòria dels partits independentistes el 27S.

*Entrevista de Àlex Milian
Fotografies de Jordi Play*

Els resultats de les eleccions municipals al Principat donen esperances amb vista al 27S?

—Sí, els resultats posen en relleu dues coses importants. La primera: les forces explícitament sobiranistes, que en el seu programa portaven el compromís que l'ajuntament treballés per la independència, creixen en percentatge i creixen en nombre de regidors amb relació a les últimes eleccions. Aquesta és l'evidència que anem en la bona direcció. Segona notícia: les forces obertament antiprocés perden nombre de vots i nombre de regidors. Per tant, estem clarament en una tendència que ens ha de fer sentir optimistes respecte al procés. Cal dir, a més, que històricament —si mirem les eleccions que hi ha hagut a Catalunya— a les eleccions al Parlament de Catalunya sempre les forces sobiranistes obtenen un suport més gran que el que aquestes mateixes forces havien obtingut en les eleccions locals immediatament anteriors. Per tant anem bé. Ara! Hem d'anar a

millor. No ens podem permetre confiar-nos o relaxar-nos, perquè tenim per davant un procés molt complex i, per tant, no podem deixar res sense preveure.

—Com els percentatges a favor de la independència són molt ajustats, què cal fer per guanyar votants amb vista al 27S?

—Els resultats són ajustats si mirem exclusivament les formacions sobiranistes —estaríem pel 46 per cent i més de 6.000 regidors— però repeteixo que en cap elecció prèvia s'havien produït aquests resultats. Per tant, això creix. I amb unes eleccions al Parlament podem fàcilment incrementar aquests percentatges. Ara bé: com el que cal és anar a millor, crec que s'han de fer dues coses principals. Per un costat, ampliar el suport de les formacions polítiques que encara no l'hi han donat, al procés. És a dir, sumar al full de ruta EUiA, ICV, la majoria de la diàspora socialista que s'ha anat configurant aquests darrers temps i Unió Democràtica.

Per un altre costat, cal explicar a la gent del país, d'una manera segurament diferent a com ho hem estat fent, que això de la independència no és un debat esotèric, essencialista o exclusivament identitari, sinó que està molt lligat a disposar d'unes estructures d'Estat necessàries per millorar les condicions de vida de la població actual, i sobretot futura: gaudir dels recursos que el mateix país genera per poder tenir-ne mecanismes de redistribució. Aquesta és la gran feina que toca fer a l'última etapa abans del 27 de setembre. I finalment, una tercera cosa: Catalunya té autogovern però amb una capacitat legislativa parcial, perquè hi ha un altre poder, el legislatiu espanyol, que té certes competències. Per això ens trobem amb situacions paradoxals d'actuacions, o bé parlamentàries o bé governamentals, que han estat impugnades pel que es considera manca de competències. El cas més sorprenent és el recurs que el Govern central va portar davant del Tribunal Constitucional

contra un decret de la Generalitat per lluitar contra la pobresa energètica. La pregunta és per què volem autonomia si ni tan sols el nostre Govern pot lluitar contra la pobresa energètica de manera eficaç sense que el Govern espanyol ens ho porti al Constitucional. La conclusió és fàcil: cal que aquest país tingui tots els instruments, també legals, per poder fer les actuacions adients per aconseguir una societat més justa.

—**En primer lloc ha parlat d'atreure al full de ruta els partits que no s'han adherit. Però ahir va dir vostè que no cal que ningú més signi el full de ruta que van signar CDC i ERC.**

—Això, ho vaig dir per provocar. El que vaig dir és que l'acord fonamental entre Mas i Junqueras —que no és ben bé full de ruta sinó l'acord Mas-Junqueras— havia de servir per obrir la porta a la convocatòria d'unes eleccions i deixar-nos de debats que ens desgastaven perquè no tenien solució. El full de ruta és el que posa sobre la taula el

que haurem de fer a partir del 28 de setembre i aquí és molt important que les formacions polítiques s'acabin compromentent que, si hi ha una majoria al Parlament, impulsin un procés constituent que ha de culminar, en un període de 12 o 18 mesos, en una Constitució, que haurà de ser posada a consulta entre els ciutadans, i un empoderament per tal de poder negociar amb Espanya la desconexió definitiva; i, si això no es produeix, no quedarà altre remei que una declaració unilateral d'independència. Per tant, és molt important que les formacions es comprometin i, si hi ha una majoria, siguin actives i no posin pals a les rodes i formin part d'aquesta majoria que treballarà en el procés constituent. El que m'importa de veritat és que el 28 de setembre no abandonin el clam ciutadà per iniciar un procés de creació de l'Estat propi.

—**L'ANC no vol llista única?**

—No. Per a l'Assemblea aquest tema està tancat. Això es va tancar al mes de

gener. Els partits polítics, que són els que tenen la responsabilitat de concretar les fórmules electorals, van acordar que es feien eleccions el 27 de setembre i que anaven en candidatures separades. A partir d'aquí el que ha de fer l'Assemblea és treballar com el que més perquè el 27S tinguem una majoria clara al costat de les formacions que explícitament es comprometen a començar el procés el dia 28. La resta de debats no pertocuen a l'Assemblea. Si algú dels partits considera que cal buscar una fórmula diferent per optimitzar, que ho faci. L'ANC no es presenta a les eleccions i això no li pertoca.

—**Com es transformen unes eleccions en plebiscitàries si no hi ha una llista conjunta?**

—Caldrà que hi hagi uns acords compartits que totes les formacions hauran d'expressar en el seu programa. Encara s'ha de treballar si ha de ser un primer punt del programa, amb el compromís d'iniciar un procés constituent a partir del 28 de setembre per constituir una república catalana, o bé amb imatges conjuntes entre diverses formacions. Cal garantir que l'elector, quan s'acosti a la mesa electoral a votar, sàpiga que, més enllà de l'opció que pugui tenir de simpatia, hi haurà formacions que compartiran programa, compartiran una marca, que les comprometen davant del ciutadà per tirar endavant aquest procés que ha de culminar amb la creació de la república catalana.

—**I aquí també volen Iniciativa o EuiA? No han dit que no?**

—Ara mateix hi ha un moviment dins d'EUiA i de les formacions d'esquerres. Crec que el procés està molt viu i que calia respectar els temps que els partits ens demanaven...

—**Passar les municipals?**

—Sí, hi havia les eleccions municipals i ara que han passat cal encarar la recta final d'aquest procés que, des de 2012 o 2010, Catalunya està vivint. El que dic és que formacions que tenen una llarga tradició democràtica i participativa, i que tenen al seu ideari la voluntat de participació de manera molt explícita, no deixaran d'estar en el procés que s'iniciarà el 28 de setembre si així la gent ho ha demanat.

—**La victòria d'un partit no independentista a Barcelona perjudicarà el procés?**

→ —La meua impressió és que no podem donar per descomptat que l'Ada Colau i el seu equip siguin un obstacle per al procés. Per què ho dic? Perquè la mateixa Ada Colau ha dit, per activa i per passiva, que ella el 9N va votar «Sí/Sí», que era el que es demanava que votessin les formacions a favor de la sobirania. En segon lloc, Ada Colau lidera un equip de regidors i regidores de procedències diverses. Entre ells, n'hi ha diversos d'una formació, Procés Constituent, que clarament s'ha manifestat independentista. Per tant, dic i mantinc que diumenge a la nit Barcelona va concretar un consistori amb un nombre de regidors favorables al procés notablement superior al que vam deixar el 23 de maig. Aquell dia teníem 16 regidors obertament independentistes i ara en tenim, pel cap baix, 18 (de CiU, ERC i la CUP) més uns quants regidors que no vull identificar en nombre però crec que situarien la xifra de regidors independentistes per sobre de la majoria absoluta del consistori. Si això no permet dir que a Barcelona tenim un consistori marcadament sobiranista, no sé què més s'ha d'esperar. Ho tenim en nombre de vots i en nombre de regidors. A mi no m'importa que algú digui deu vegades al dia que és independentista; m'importa que, en els moments importants, actüin i votin en coherència amb el seu projecte. I crec que Barcelona disposa d'aquests 21 regidors perquè la capital del país pugui liderar en part els municipis per la independència.

—Amb la victòria de Barcelona en Comú ja està sortint la possibilitat que neixi una nova coalició d'abast català, Catalunya en Comú, i es presenti el 27 de setembre. Si es presentés amb les mateixes indefinicions que Barcelona en Comú, seria una interferència el 27S?

—No em pertoca a mi especular sobre llistes que apareixeran. El que hem de demanar com a Assemblea és que totes les formacions que es presentin agafin un compromís amb el procés que s'ha d'iniciar el 28 de setembre i que el

«Si volen que comptem vots, que ens deixin fer un referèndum. Si no, el 27S es comptaran els escons»

compromís es compleixi per aconseguir una república catalana. Això és el que hem de treballar des de l'Assemblea. Ara feu referència a una possible candidatura encapçalada per Teresa Forcadès. Forcadès és una persona que, reiteradament, ha dit que està pel procés d'un Estat propi. Està també per altres coses, sí, però el que ara ens interessa és el procés. Per tant tornaria a dir el mateix: no sé per què hem de suposar que la Teresa Forcadès deixarà d'estar pel procés. En tot cas, el que ha de saber Teresa Forcadès i qualsevol altre dirigent polític és que el 28S actüi en conseqüència amb el que ha dit. I no tinc cap dubte que ho farà.

—Uns dies abans del 27S, una nova diada amb mobilització de l'ANC i Òmnium. Per què la Meridiana?

—L'11 de Setembre tornarà a ser una jornada de mobilització ciutadana única a Europa, com han estat les de 2012, 2013 i 2014. Per què la Meridiana? Perquè és una gran avinguda de la ciutat que té el Parlament a tocar. El 27

de setembre seran eleccions i per tant estarem a les portes d'una campanya electoral. És un gest simbòlic de la ciutadania a les portes del Parlament exigint als futurs diputats que el suport que rebran vagi per fer els treballs necessaris per assolir la independència.

—El que és fonamental per al procés és que tothom, aquí i al món, entengui que les eleccions són plebiscitàries. Un punt del programa serà suficient?

—Estic convençut que aquest 27S tothom entendrà que les eleccions van d'un plebiscit que no s'ha pogut celebrar, com pertocava, amb un referèndum i van d'un compromís d'unes forces polítiques per impulsar la creació d'un Estat propi. Ho entendrà tothom, fins i tot aquells que negaran que això sigui així. Ens diran que són eleccions normals, ordinàries i regionals. I, formalment, és evident que estarem escollint els representants d'un Parlament però el mandat que els ciutadans donaran, d'acord amb els compromisos dels partits mateix, és que se superi precisament aquesta legalitat autonòmica i construir una nova legalitat de la república catalana.

—Els mateixos que negaran que és un referèndum abans del 27S canviarien d'idea ràpidament si els independentistes no guanyessin amb el 51 per cent?

—Però qui creu que no s'aconseguirà el 51 per cent? Al Parlament de Catalunya hi haurà una majoria de diputats i diputades alineats amb el procés. I serà una majoria generosa. No estarem parlant de 69 diputats. Les dades ho avalen. Ens podran buscar si vots o escons...

—I si els partidaris de la independència guanyen en diputats però no en vots?

—Poden ser perfectament més del 50 per cent dels vots. Però estem parlant d'escollir representants i, en qualsevol democràcia parlamentària, les majories que guanyen són les que acaben tenint més diputats, no més vots. Tenim molts casos, com el del Regne Unit, parlaments amb majories conservadores tenen el nombre de vots més baix que l'oposició laborista, perquè això és una qüestió de fórmules, districtes i distribució d'escons. No fem trapes. Si volen que comptem vots, que ens deixin fer referèndum. Si hem de fer unes eleccions plebiscitàries perquè no ens deixin fer referèndum, es comptaran els escons. Dit això, tindrem majoria de vots i d'escons. ●